

Med de Fordringer, man efter Nutidens Anskuelse mener at kunne stille til Borgernes Selvvirksomhed ved Beskatning og specielt ved de Fordringer, man kan stille til den monopolbeskyttede Beværter Redegørelse for hans Bedrift, samt med den Oplysningspligt, man kan paalægge Alkoholleyerandører, vil det neppe være uoverkommeligt at fastsætte en Afgift i Forhold til den formodede Afsetning af stærke Drikke.

Imidlertid mener Kommissionen ikke at burde belemre nærværende Forslag ogsaa med Afgiftsbestemmelser, ligesom der kan være Grund til at afvente, hvorledes Lovens Bestemmelser i det hele komme til at virke. Idet man altsaa foreslaar foreløbig at blive ved den nuværende Afgift, har man dog ønsket at betone dels den Karakter, Afgiften formentlig bør have, dels at den ikke skal bruges til at vælte den Borgerne paahvilende Skattebyrde over paa Alkoholudskænkningen, men bør anvendes til Fremme af særlige Formaal¹⁾.

§ 56. Efter Næringslovens §§ 12 og 13 og Stempelovens § 67 bliver der ved Udleveringen af Borgerskab eller Næringsbevis at udrede en vis Kendelse og en Stempelafgift. Disse Afgifters Størrelse afhænger af den Klasse, hvortil den paagældende Næring henhører, og Klassen afhænger igen af Indenrigsministeriet, jfr. dog Lov 2. Juli 1870 § 2. Desuden betales i visse Tilfælde Bevillingsgebyr.

I disse Regler er der formentlig ingen Anledning til at gøre nogen Forandring, før det hele Afgiftsforhold bliver omordnet for Udskænkingsforretningers Vedkommende.

De ved Forslaget skabte 4 Næringsvirksomheder, Beværtning med og uden og Herbergeri med og uden stærke Drikke, ville altsaa blive at sætte i Klasse i Henhold til de gældende Bestemmelser.

§ 57. Da Adkomsten efter de nu gældende Bestemmelser ikke skal deponeres, naar den ikke benyttes, og heller ikke skal tilbageleveres, naar Retten efter den falder bort, f. Eks. ved Død eller efter en Dom, maa en Indkaldelse til for at faa Tal paa de beværtningsberettigede samt for at faa Adkomstbreve lovmæssigt udstedt.

Man har ment at burde fratagde den u hensigtsmæssige og saa vanskelig gennemførlige Fordring, som nu stilles til Gæstgiverne fra før midlertidig Lov af 20. April 1906, nemlig at de for at kunne beværte alle og enhver skulle drive virkelig Gæstgiveri. At statuere, at en Næringsadkomst falder bort efter 3 Aars Ikke-Benyttelse, kan neppe anses for en Krænkelse af »velerhvervede« Rettigheder. Det er neppe den ved Løsning af Borgerskabet skabte Tilladelse til at drive Forretning, men den i Følge Tilladelsen drevne Forretning, som har Krav paa de velerhvervede Rettigheders Beskyttelse. En Virksomhed, der f. Eks. efter Næringsloven er Frinæring, kan meget vel senere gøres til bunden Næring, uden at man derved krænker de Borgers Rettigheder, der tidligere i Følge Loven havde Tilladelse til at drive saadan Næring, men som *ikke* havde benyttet den, se f. Eks. Næringslovens § 8, der for de sændrullerede m. fl. kun bevarede den af dem virkelig udøvede, ikke den dem tilladte Næring.

Tvivlsommere er det vistnok, hvor langt det reelle Kroprivilegiums »velerhvervede« Rettigheder gaa. Navnlig kan der spørges, om det ikke tilkommer Lovgivningen til enhver Tid at give nærmere Reguleringer angaaende de Varer, Kroen serverer, blandt andet Drikkevarerne. Man er gaaet den lempelige Vej at give den, der i Øjeblikket beværter i Henhold til et reelt Kroprivilegium, Ret til at beværte ogsaa med stærke Drikke for Mands og Enkes Livstid og at give den senere tilkommende samme Ret for 5 Aar ad Gangen, til Kommuneafstemning eller Begæring derom bliver til Hinder for Fornylsen.

§ 58. Efter Næringslovens § 47 kan der ved kommunal Vedtægt gives Høkere Ret til Udskænkning af Øl og Brændevin, men ikke til Bispising. I Henhold hertil har f. Eks. København i Vedtægt af 12. Juni 1858 § 2 givet Høkerne saadan Ret, men **atter** frataget dem Retten i Vedtægt af 5. December 1882, saa at Retten for dem, der alt havde gjort Brug af den, bortfaldt med Aaret 1885. I hvor stort Omfang Høkere udenfor København have faaet sig tillagt Udskænkning retten, er ikke oplyst; men fra et Ædruelighedsstandpunkt maa den nævnte Udskænkning, som ikke forbunden med Bispising, anses som i høj Grad uheldig. Da Høkerhandelens Omfang og Grænser ifølge nævnte § 47 reguleres af kommunale Vedtægter, der til enhver Tid kunne forandres, er det ikke Indgreb i »velerhvervede« Rettigheder at afskaffe Høkernes Udskænkning, der kun kan anses som en Biting ved Høkernæringen.

1) Se nærmere herom Bilag S. 119—121.